

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Pfizer, s. r. o.**, se sídlem Stroupežnického 17, Praha 5, zastoupeného JUDr. Janem Matějkou, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví ČR**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2005, č. j. FAR-165/1656, 32397/2005, **za účasti:** Zentiva, a. s., se sídlem U kabelovny 130, Praha 10 - Dolní Měcholupy, zastoupené JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou se sídlem Křenova 438/7, Praha 6, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2007, č. j. 12 Ca 144/2005 - 137,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Účastníci ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 6. 10. 2005, č. j. FAR-165/1656, 32397/2005. Žalovaný jím podle ust. § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 29. 12. 2004, č. j. 5260/04, jímž bylo rozhodnuto o registraci léčivého přípravku TORVACARD 40 na základě žádosti společnosti Zentiva, a. s.

Podáním ze dne 8. 6. 2009 vzala stěžovatelka svoji kasační stížnost v celém rozsahu zpět a navrhla, aby soud usnesením řízení zastavil.

Podle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Projev vůle, jímž došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, nevzbuzuje z hlediska svého obsahu a předepsaných náležitostí pochybnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka vzala svoji kasační stížnost zpět do doby, než o ní bylo rozhodnuto, Nejvyšší správní soud usnesením řízení ve věci podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavil. Jen pro úplnost k věci dodává, že zastavením řízení pozbývá účinnosti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 3 Ads 71/2007 – 214.

Řízení bylo zastaveno, žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu